

[Indenrigsministeren]

sygehuse, men også, at der er plads til velmøttere opgaver for små sygehuse.

Jeg vil derfor konkludere med at sige, at det er min opfattelse, at det samlede danske sygehusvæsen i det hele er hensigtsmæssigt og patientvenligt opbygget, og jeg har stor tillid til, at amtsrådene i et fortsat samarbejde med indenrigsministeriet og sundhedsstyrelsen er i stand til at befæste og videreudvikle denne patientvenlige sygehuspolitik.

Glistrup (FP):

Når folketinget sætter spørgsmålet store eller små sygehuse i fokus, er meningen selvfølgelig, at man skal tage stilling til den udvikling, vi er inde i, og se, om man bare kan sige: det går jo ganske glimrende, sådan som indenrigsministerens redegørelse mundede ud i, eller om man må sige, at det er ønskeligt med eller uden lovændringer at komme frem til en noget anden kurs – en justeret kurs – end den, man altså følger i øjeblikket.

Resultatet af fremskridtspartiets arbejde med emnet er blevet, at vi mener, at der er behov for, at man ændrer på hele den udbygning, der er i gang vedrørende sygehuse, sådan at man i højere grad går over til en småsygehusstruktur med flere lokalsygehuse end den struktur, vi i øjeblikket tenderer i retning af.

Det danske land indeholder egne med vidt forskellige befolkningstætheder, og det smitter selvfølgelig af på, hvor stort et rimeligt sygehus skal være. Men for at give et lidt mere konkret begreb om, hvad det er, fremskridtspartiet mener, kan jeg sige, at vort udgangspunkt er, at det typisk vil være rigtigt, når man skal ændre på sygehusordningen, at sigte efter sygehuse med omkring 120 sengepladser til at betjene lokalområder med omkring 20.000 indbyggere. I byområder må udgangshospitalet selvfølgelig være noget større, men meget nødt så uoverskueligt, at det vokser til at have over 500 senge, og de senere års dinosaursygehuse, hvor man snart nærmer sig de 2.000 sengepladser, er efter vor opfattelse aldeles uacceptable.

Naturligvis skal der ud over de almindelige sygehuse også være specialhospitalet for det forholdsmæssige fåtal af tilfælde, hvor sygdommen er så sjælden, dyr og kompliceret at behandle, at apparatur og specialkundskab må have et større befolknings-

grundlag end de nævnte 20.000 indbyggere, men sådanne specialhospitalet behøver i langt de fleste tilfælde heller ikke at være større end svarende til de omkring 200 sengepladser, som man nødtigt skulle komme til at overskride alt for ofte.

Hvorfor er nu fremskridtspartiet kommet frem til den vurdering, som jeg her gør mig til talsmand for? Jo, for det første er det særdeles vigtigt for både patienter, pårørende og personale, at de kun har kort vej til sygehuset. Under nutidens lægebehandlingsfacon, som jo udvikler sig mere og mere, vil det ofte være sådan, at patienten kan tage en del af behandlingen – og i fremtiden, må det forudses, en stadig større del – som ambulant, eventuelt også i forbindelse med efterbehandling og efterkontrol, som ministeren var inde på, og at man under den egentlige indlæggelse i langt højere grad end hidtil vil kunne tillade patienten at tage hjem i flere eller færre timer eller døgn, weekender, eller hvad der ellers er tale om, og så er det selvfølgelig af betydning, at der er kort afstand fra patientens bopæl til sygehuset.

Det samme gælder i forhold til de pårørende, hvor det er af betydning for sygehusbehandlingen og rent menneskeligt er noget, som vi må lægge vægten på, at de pårørende uden at skulle ofre alt for mange tid- og pengekrævende rejser skal kunne komme ind og besøge den, der nu ligger på sygehuset, f. eks. i en frokostpause. Personalet har jo meget ofte arbejdstider, som begynder eller slutter på tidspunkter i døgnets ydertimer, eller har måske tilkaldevagter, og derfor er kort transporttid mellem hjem og arbejdsplads på sygehusområdet endnu mere ønskværdig end i næsten alle andre brancher.

Forholdet buler ud på den måde, at mange storhospitalet i lange perioder må lukke adskillige sengeafsnit, fordi det plejepersonale, man skulle bruge, i meget vidt omfang bor så langt væk, at de ikke vil påtage sig arbejdet, dels fordi de får den lange transporttid, dels fordi storhospitalet ikke er nær så attraktiv en arbejdsplads: den har et langt mere upersonligt præg.

Problemet med hensyn til sygeplejersker ude af erhverv har efterhånden antaget et så enormt omfang – og det må antages at vokse yderligere – at vi er nødt til at tage hensyn dertil også i sygehusplanlægningen.